

Sygn. akt II UO 2/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku I. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanych: [...]
o odpowiedzialność członka zarządu z tytułu nieopłaconych składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 marca 2016 r.,
na skutek zażalenia wnioskodawczynie na punkt II. postanowienia Sądu
Najwyższego
z dnia 3 grudnia 2015 r.,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2015 r., II UK 234/15, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawczynie I. W., w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych z udziałem zainteresowanych [...] o odpowiedzialność członka zarządu z tytułu nieopłaconych składek (pkt I), przyznał adw. B. W. od Skarbu Państwa z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczynie z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 120 zł (powiększoną o podatek od towarów i usług), oddalając wniosek w pozostałej części (pkt II) i nie obciążył wnioskodawczynie kosztami postępowania kasacyjnego (pkt III).

Uzasadniając szeroko brak przesłanki prawnej (brak zagadnienia prawnego powoływanego we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania) przemawiającego za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy uznał, że te okoliczności pozwalają na przyznanie pełnomocnikowi wnioskodawczyni z urzędu wynagrodzenia w wysokości najniższej stawki przewidzianej w sprawach z ubezpieczenia społecznego.

Powyższe postanowienie w tej części, a więc w zakresie pkt II, zaskarżył zażaleniem pełnomocnik wnioskodawczyni, wskazując że „podstawą określenia kosztów zastępstwa prawnego w sprawach z odwołania od decyzji ZUS obciążającej członka zarządu spółki z o.o. za zobowiązania z tytułu składek, powinna stanowić wartość przedmiotu sporu” w oparciu o § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...), nie zaś § 12 ust. 2 tego rozporządzenia – jak przyjął Sąd Najwyższy, powołując się w tym zakresie na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2009 r., I UZP 1/09.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie jako oczywiście niedopuszczalne podlega odrzuceniu.

W myśl art. 394¹ § 1, § 1¹ i § 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a także na orzeczenie uchylające przez sąd drugiej instancji wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania zaś w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, także na postanowienia sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, poza postanowieniami, o których mowa w art. 398¹ k.p.c. oraz postanowieniami wydanymi w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Z niewątpliwego brzmienia tego przepisu wynika, że środek ten nie przysługuje od orzeczenia Sądu Najwyższego, bowiem nie jest on sądem drugiej instancji. Innymi słowy nie można skutecznie składać zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego wydane - tak jak w tej sprawie - w

przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania i orzekającego o kosztach postępowania jest ono bowiem postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie kasacyjnej, brak zaś szczególnej regulacji prawnej, która pozwalałaby na zmianę takiego postanowienia na wniosek lub z urzędu.

Te oczywiste uregulowania wskazują więc, że wniesione w sprawie zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego jest niedopuszczalne i stąd podlega odrzuceniu.

kc